

Aaen har jo nævnt Kurt Thorsen – og de vil altid blive købt, de etablerede kunstnere, når der ikke er fradragsret.

Men det, der sker, når der kommer en fradragsret, er, at så vil langt flere virksomheder have mulighed for at købe kunst og kultur og vil sprede sig til at købe af nogle flere kunstnere, også de ikke-etablerede. Det er det, der pointen i det her.

Aase D. Madsen (DF):

Dansk Folkeparti finder, at Betænkning om Billedkunst er interessant læsning. Den indeholder visse uortodokse tanker, som Dansk Folkeparti måske finder kan skabe lidt nytænkning på området.

Det, Dansk Folkeparti lægger afgørende vægt på i den forbindelse med en eventuel ny billedlov, er, om der i en sådan lov bliver grebet alvorligt ind med hensyn til at rette op på de åbenlyse fejl og mangler, der er i det nuværende system; det system, som vi diskuterede så indgående i sidste uge.

Det er svært at gennemskue, om der i betænkningens mange muligheder for direkte eller indirekte støtteordninger ligger en reel forbedring i forhold til det nuværende system.

Redegørelsens forslag om at oprette amtslige råd kan måske skabe en åbenhed og mangfoldighed i et ellers lukket system. Men findes disse råd ikke allerede på det lokale plan?

Det må forudsættes, at de nuværende råd bliver mere debatskabende, således at den borger, der ønsker at deltage i meningsudvekslingen, også virkelig bliver hørt. Der skal slås nogle ordentlige slag i bolledejen med hensyn til, om skatteyderkronerne bliver omsat til en form for billedkunst, som den almindelige borger mener er til at holde ud at se på.

Blandt udvalgets bemærkninger er der én, som Dansk Folkeparti har bidt mærke i, nemlig den så meget diskuterede bemærkning om, at billedkunstens samfundsmæssige status som erhverv bør støttes, og at billedkunsten derfor behandles på lige fod med andre erhverv. Hvis der her tænkes på forslaget om, at erhvervslivet kan købe kunst f.eks. til brug for udsmykning på arbejdspladser eller bygninger og fradrage efter nøjagtig samme regler, som gælder for alt andet anlægs- og driftinventar, så nærer Dansk Folkeparti ikke de store betænkeligheder ved dette forslag. Tværtimod, man kan sige, at det trækker i den rigtige retning af en værdig selvforsørgelsesmulighed for kunstnerne.

Nu hørte jeg heroppefra noget om, at hvis man giver det i form af fradrag for nulevende kunstneres værker, er der visse EU-problemer, og det må man så undersøge nærmere. Den vinkel har jeg ikke hørt endnu. Men Dansk Folkeparti går virkelig ind for også udsmykningsopgaverne; at der bliver en mulighed for ved nybyggeri at få nogle fradragsmuligheder. Det er alfa og omega i en kommende værdiggørelse af kunstnerne.

Forslaget om en visningsafgift er derimod ikke Dansk Folkepartis livret. Det ser for os ud, som om man hermed kommer til at betale for den samme ting to gange: Først køber det offentlige kunstværkerne, og derefter betales en afgift til kunstnerne, for at offentligheden nu også kan få lov til at se disse kunstværker. Det virker totalt paradoksalt.

Som sagt er der positive ting i betænkningen, som bør overvejes nærmere.

Dansk Folkeparti vil advare kraftigt imod de enorme merudgifter, der ligger som forudsætning for, at redegørelsens planer kan gennemføres. En merudgift på 143,3 mio. kr., som udvalget for billedkunst forudsætter, må da få langt de fleste af Folketingets partier til at hejse de røde faresignaler.

Med hensyn til de to forslag til vedtagelse, som foreligger, må jeg sige, at Dansk Folkeparti ikke finder dem vidtgående nok med hensyn til erhvervslivets muligheder for at fratække investeringer i kunst, og Dansk Folkeparti kan derfor ikke stemme for disse to forslag.

Peter Duetoft (CD):

Det er jo i virkeligheden en meget grundlæggende diskussion, vi er i gang med nu. Det er jo i virkeligheden en diskussion om, hvilken type samfund vi ønsker for fremtiden. Skal det eneste billede, unge mennesker har, være det, de får ved at zappe rundt på tv, ved at se video eller ved at gå ind på Internettet, eller skal der også være en anden side af billedoplevelsen?

Det er jo grundlæggende det, det her drejer sig om: Skal billedkunstnere have nogle forhold, der gør, at kunsten stadig væk kommer til at stå i centrum og har den høje prioritet, som den har haft i holdningerne i alt fald i mange år? Og i det spørgsmål er der ingen tvivl om, hvor CD står. Det er vores opfattelse, at det, man kan kalde den levende kunst, den virkelige kunst, den, der er rigtig kraft i, selvfølgelig skal støttes.